

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Michala Bobka, soudkyně Lenky Kaniové a soudce Ivo Pospíšila v právní věci žalobkyně: **CENTR GROUP – servis, s.r.o.**, se sídlem Turovská 250, Chroustovice, zast. JUDr. Petrem Hamplem Ph.D., advokátem se sídlem Bohumínská 1227/98, Ostrava, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 1. 2023, č. j. 702/23/5300-22444-707622, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 29. 11. 2023, č. j. 52 Af 4/2023 - 89,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Finanční úřad pro Pardubický kraj (dále jen „*správce daně*“) doměřil společnosti CENTR GROUP – servis, s.r.o., (dále jen „*žalobkyně*“) daň z přidané hodnoty za zdaňovací období druhého až čtvrtého čtvrtletí roku 2016 v celkové výši 504 000 Kč včetně penále. Žalobkyně nedokázala uspokojivě prokázat, že přijala zdanitelná plnění, včetně rozsahu těchto plnění, a to od deklarovaného dodavatele ČEKOV CZ, s. r. o. (dále jen „*ČEKOV*“).

Nenaplnila tak podmínky pro přiznání nároku na odpočet DPH podle ustanovení § 72 a § 73 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „ZDPH“).

[2] Předmětem plnění měly být reklamní a propagační služby na automobilových soutěžích a florbalových utkáních specifikované ve smlouvě mezi žalobkyní a dodavatelem ČEKOV. Kromě pochybností stran rozsahu deklarovaného plnění vyvstaly správci daně rovněž pochybnosti ohledně deklarovaného dodavatele ČEKOV, respektive údajného subdodavatele společnosti LAST PRODUCTION s. r. o. (dále jen „LAST PRODUCTION“).

[3] Odvolání žalobkyně proti rozhodnutí správce daně žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl. Následně se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného před Krajským soudem v Hradci Králové – pobožce v Pardubicích (dále jen „*krajský soud*“), který její žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve svém rozhodnutí se krajský soud postupně vypořádal s námitkami žalobkyně ohledně způsobu hodnocení důkazů a důkazního břemene; postupu žalovaného v rámci vedlejších řízení; a také s námitkami k vedení správního spisu a nahlížení do jeho vyhledávací části.

[4] Krajský soud úvodem připomněl, jakým způsobem je rozloženo důkazní břemeno v daňovém řízení ohledně prokazování existence zdanitelného plnění DPH. Žalobkyně k výzvě správce daně nedoložila potřebné podklady a nedokázala rozptýlit důvodné pochybnosti ve výzvě vyjádřené. Podle krajského soudu došlo ke standardnímu postupu v rámci dokazování a hodnocení zjištěných skutečností. Pro přiznání nároku na odpočet DPH je v reakci na pochybnosti správce daně nezbytné prokázat, že byla deklarovaným způsobem uskutečněna zdanitelná plnění. Krajský soud rovněž s odkazem na rozsudek SDEU ze dne 9. prosince 2018, *Kemwater*, C-154/20, zdůraznil, že žalobkyně měla v rámci řízení možnost prokázat, že skutečným dodavatelem plnění byla osoba odlišná od osoby uvedené na předložených daňových dokladech. Dále nebylo dle krajského soudu relevantní, jak postupoval žalovaný v rámci vedlejších řízení, jelikož se nejednalo o předmět daného řízení. Na závěr shrnul, že žalobkyně mohla nahlédnout do spisu v rozsahu, který zákon dovoluje. Vyhledávací část spisu však podléhá jinému režimu, stanovenému specificky daňovým řádem. Poukázal také na skutečnost, že danou námitku vznesla žalobkyně až v žalobě, nikoliv dříve, během daňového řízení.

II. Kasační stížnost žalobkyně a vyjádření žalovaného

[5] Žalobkyně (dále jen „*stěžovatelka*“) ve stanovené lhůtě napadá kasační stížností rozsudek krajského soudu z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Navrhuje zrušit napadený rozsudek a vrátit věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[6] V první řadě stěžovatelka namítá nezákonné hodnocení důkazů. Podle ní byly provedeny důkazy fotografiemi a výslechy svědků, které jednoznačně a průkazným způsobem potvrzují poskytnutí reklamních služeb. Závěr soudu o tom, že nebylo zjištěno uzavření žádné smlouvy mezi stěžovatelkou, ČEKOV a majiteli ploch určených k reklamě, nemůže sám o sobě zpochybnit skutečný pronájem reklamních ploch. Dále stěžovatelka zpochybňuje závěry krajského soudu plynoucí ze svědeckých výpovědí. Nedošlo podle ní k zohlednění nepřesností ve výpovědích svědků s ohledem na čas, který od sporných

pokračování

skutečností uplynul. Uvádí také, že svědecké výpovědi krajský soud hodnotil selektivně, pouze v její neprospěch. Podle stěžovatelky je tedy posouzení věci soudem zjevně neúplné a nesprávné, stejně jako závěry, že nedošlo k plnění, respektive že existují pochybnosti o jeho dodavateli. Stěžovatelka má za to, že jí předložené důkazy jsou dostatečně přesvědčivé a umožňují dospět k závěru, že ke zdanitelnému plnění došlo. Soud rovněž nesprávně posoudil otázku přiznání nároku na odpočet DPH. Na straně jedné připustil možnost, že deklarovaný dodavatel přenechá faktickou realizaci plnění pro stěžovatelku svým subdodavatelům. Na straně druhé však požadoval pro přiznání nároku na odpočet nikoli jen to, aby zdanitelná plnění fakticky byla uskutečněna, ale též to, aby byla uskutečněna deklarovaným způsobem.

[7] Krajský soud se nijak nevypořádal s námitkami týkajícími se povinnosti ověřovat bezprostředního dodavatele. Krajský soud tuto povinnost nesprávně akcentoval. Její místo je teprve v rámci zkoumání eventuální účasti na podvodu na DPH. V souzené věci nelze mít pochybnosti o tom, že dodavatelem zdanitelného plnění byl existující subjekt. Skutečnost, že spol. ČEKOV byla pro stěžovatelku novým dodavatelem, neměla relevanci co do míry spolehlivosti dodavatelských subjektů. Na odlišnosti v přístupu ke sjednávání obchodních závazkových vztahů poté nelze vystavět závěr o neunesení důkazního břemene.

[8] Podle stěžovatelky se krajský soud dále nijak nevyjádřil k námitce ohledně vedlejších řízení a narušení daňové neutrality. V dané věci však podle stěžovatelky došlo k odepření nároku na odpočet DPH navzdory tomu, že její obchodní partneři „deklarovali své plátcovství DPH“. Dále stěžovatelka namítá, že se krajský soud řádně nevypořádal s námitkou ohledně způsobu hodnocení důkazů v rámci vedlejších řízení. Podle ní není dostatečným pouze odkaz na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 7. 9. 2022, č. j. 31 Af 15/2021 - 256. Stěžovatelka má za to, že závěry, ke kterým správce daně došel v rámci vedlejších řízení, mají zásadní význam pro projednávanou věc.

[9] V závěru stěžovatelka namítá pochybení správce daně ve vztahu k vyhledávací části spisu. Podle ní nemůže mít vznesení námítky až v žalobě vliv na její důvodnost. Nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že nebyly uvedeny stěžovatelkou konkrétní důvody, ze kterých lze dovozovat důvodné pochybnosti o způsobu vedení spisu.

[10] Žalovaný považuje kasační stížnost za nedůvodnou a navrhuje ji zamítnout. K namítané nezákonnosti hodnocení důkazů uvádí, že pouhá skutečnost, že k plnění došlo, je pro možnost uplatnění nároku na odpočet daně nedostačující, pokud není prokázáno, kdo byl skutečným dodavatelem. Neztotožňuje se také s tvrzením stěžovatelky, že došlo k prokázání plnění deklarovaným dodavatelem ČEKOV. Stěžovatelka nedokázala vyvrátit pochybnosti, které vyplynuly ze zjištění skutkových okolností správcem daně a byly prohloubeny svědeckými výpověďmi. Žalovaný také nesouhlasí s tvrzením stěžovatelky, že svědecké výpovědi byly hodnoceny účelově v neprospěch stěžovatelky. Poukazuje na rozpory ve výpovědích a zjištěných skutečnostech. Konstatuje také, že dostatečně reflektoval časový odstup od provedení svědeckých výpovědí. Podle žalovaného je mimoběžnou výtkou stěžovatelky, že se krajský soud nevypořádal s námitkou ohledně

narušení daňové neutrality, jelikož nebyly naplněny hmotněprávní podmínky pro přiznání nároku na odpočet daně. Podle žalovaného krajský soud jednoznačně uvedl, že v daném případě nebyla hodnocena účast stěžovatelky na podvodu s DPH, ale právě naplnění hmotněprávních podmínek pro odpočet daně. Stěžovatelka v řízení nepředložila ani neoznačila žádné další důkazy, které by dokládaly její tvrzení, a proto neunesla důkazní břemeno. K relevanci vedlejších řízení uvedl, že výsledek daňového řízení jednoho subjektu nelze přenášet do řízení jiného daňového subjektu. K poslední námitce stěžovatelky ohledně pochybení ve vztahu k nahlížení do vyhledávací části spisu souhlasí žalovaný s krajským soudem a považuje ji za nedůvodnou. K nahlížení do spisu došlo zcela dle § 66 daňového řádu v míře, a to v jaké to zákon vzhledem k daným okolnostem připouštěl.

III. Právní posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Kasační stížnost je včasná, podaná osobou oprávněnou, zastoupenou advokátem, a přípustná. Nejvyšší správní soud napadený rozsudek přezkoumal v rozsahu a z důvodů vymezených v kasační stížnosti. Zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního („s. ř. s.“)].

[12] Kasační stížnost **není** důvodná.

[13] NSS se nejprve zabýval námitkou stěžovatelky ohledně nesprávného hodnocení důkazů. Krajský soud podle názoru NSS zohlednil všechny okolnosti případu, tedy i s přihlédnutím ke stěžovatelkou předloženým fotografiím a namítanému téměř tříletému časovému odstupu svědeckých výpovědí od prověřovaných skutečností. Důkazy krajský soud hodnotil jednotlivě a v jejich vzájemné souvislosti. Ačkoliv svědci uvedli, že určitá forma reklamních služeb dodána byla (což měly prokazovat také fotografie předložené stěžovatelkou), nebylo jim známo, kdo reklamní služby poskytl. Pochybnosti nebyly rozptýleny ani svědeckými výpověďmi jednatelů ČEKOV a LAST PRODUCTION, v nichž se objevila řada rozporů v naprosto základních věcech ohledně obchodní činnosti deklarovaného dodavatele. Daňové orgány i krajský soud tedy nabyly oprávněné pochybnosti o skutečném rozsahu deklarovaného plnění a deklarovaném dodavateli.

[14] Podle ustálené judikatury NSS má plátce daně nárok na odpočet DPH, pokud prokáže oprávněnost nároku podle § 72 odst. 1 a § 73 odst. 1 písm. a) ZDPH. „*Prokazování nároku na odpočet daně sice prvotně záležitostí dokladovou, současně je však třeba respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálně právním. Proto ani doklady se všemi požadovanými náležitostmi nemusí být podkladem pro uznání nároku na odpočet, není-li zároveň prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění fakticky došlo, resp. došlo tak, jak je v dokladech deklarováno,*“ (rozsudek NSS ze dne 27. 1. 2012, č. j. 8 Afs 44/2011 - 103 nebo rozsudek NSS ze dne 31. 8. 2016, č. j. 2 Afs 55/2016 - 38). Dále platí, že „*pro uznání nároku na odpočet DPH tedy nejsou rozhodné jen formální náležitosti předloženého a řádně zaúčtovaného daňového dokladu, ale stav faktický, tj. faktické přijetí zdanitelného plnění, které musí být uskutečněno jiným plátcem daně. Je proto nezbytné, aby daňový subjekt prokázal v daňovém řízení správci daně nejen to, zda došlo k faktickému uskutečnění zdanitelného plnění, ale i to, zda toto plnění uskutečnila osoba – plátce daně, jenž je jako poskytovatel tohoto plnění uvedena v dokladu, který*

pokračování

daňový subjekt jako důkaz k prokázání tvrzeného právního stavu předkládá“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2016, č. j. 4 Afs 295/2015 - 45). Dále NSS připomíná, že rovněž dle ustálené judikatury (srov. např. rozsudky NSS ze dne 25. 9. 2014 č. j. 9 Afs 57/2013 - 37, a ze dne 4. 12. 2019, č. j. 4 Afs 282/2019 - 42) je zcela na stěžovateli, jaký zvolí způsob podnikání a způsob, jakým provádí své obchody a jakým je dokumentuje. Musí však být schopen unést břemeno tvrzení i břemeno důkazní ohledně skutečností, které tvrdí, tedy přijetí deklarovaného plnění od deklarovaného, případně jiného dodavatele, který však musel mít postavení plátce DPH.

[15] V projednávané věci však stěžovatelka nedokázala důvodné pochybnosti daňových orgánů vyvrátit. NSS souhlasí se závěry žalovaného a krajského soudu, že výpovědi svědků a fotografie nedokázaly vyvrátit pochybnosti o uskutečnění dodání zdanitelného plnění v deklarovaném rozsahu. Nebylo tedy prokázáno, že by ČEKOV, případně LAST PRODUCTION, poskytla plnění v rozsahu tvrzeném stěžovatelkou. Stěžovatelka nerozptýlila pochybnosti ohledně deklarovaného dodavatele ČEKOV. Výpověď jednatele spol. ČEKOV Petera Galenovského se v otázkách týkajících se průběhu obchodní spolupráce rozcházela s tvrzeními stěžovatelky, na což poukázal krajský soud mimo jiné v bodu 33. napadeného rozsudku. Krajský soud hodnotil i smluvní dokumentaci, na kterou se stěžovatelka především odvolává. V bodu 31. rozsudku poukázal na skutečnost, že navzdory tomu, že ČEKOV pro stěžovatelku představoval nového dodavatele, smluvní dokumentace postrádala konkrétní ujednání mj. ohledně rozsahu služeb a specifikace ceny.

[16] Stěžovatelka pak ani neprokázala, že by skutečným dodavatelem zdanitelného plnění byla jiná osoba s postavením plátce DPH než deklarovaný dodavatel ČEKOV. Právě uvedenou skutečnost stěžovatelka v kasační stížnosti pomíjí. Její námitky týkající se nesprávného hodnocení důkazů, respektive posouzení naplnění podmínek přiznání nároku na odpočet, se týkají převážně uskutečnění zdanitelného plnění v podobě tvrzeného umístění loga na motorových vozidlech. Materiální podmínkou přiznání nároku na odpočet je však nejen uskutečnění zdanitelného plnění v deklarovaném rozsahu a tvrzeným způsobem, avšak též poskytnutí tohoto plnění plátcem DPH. Pokud se týče tvrzení stěžovatelky, že vlastníci vozidel uzavřeli smlouvy se svými bezprostředními odběrateli bez účasti společnosti ČEKOV, a ně navazující námitky nesprávného posouzení krajského soudu, stěžovatelka nikterak nereaguje na vypořádání její obsahově odpovídající žalobní námitky krajským soudem v bodu 28. napadeného rozsudku. Především však, jak uvedl krajský soud v bodu 27. rozsudku, ze svědeckých výpovědí vlastníků či nájemců jednotlivých vozidel vyplývá, že případného subdodavatele LAST PRODUCTION neznali. Účast případného jiného subdodavatele stěžovatelka netvrdila, natož že by prokázala poskytnutí zdanitelného plnění od takového subdodavatele.

[17] Jak vyplývá z výše zmíněného rozsudku *Kemwater*, a na něj navazujícího rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 3. 2022, č. j. 1 Afs 334/2017 - 208, v duchu základní zásady neutrality DPH musí být odpočet DPH na vstupu přiznán, jestliže jsou splněny věcné podmínky, a to i v případě, kdyby zdanitelné plnění poskytl jiný subjekt povinný k DPH. O tuto situaci se však v projednávané věci rovněž nejedná. Stěžovatelka nejenom že neprokázala dodání zdanitelného deklarovaného plnění, ale ani v průběhu daňového či soudního řízení nikdy netvrdila, že by skutečným dodavatelem deklarovaných služeb byla osoba odlišná od osoby uvedené na předložených daňových dokladech. S ohledem

na skutkové okolnosti a informace poskytnuté stěžovatelkou proto daňové orgány ani nedisponovaly údaji potřebnými k ověření, že skutečný dodavatel měl postavení plátce DPH.

[18] Konečně celkový obraz podnikání a jednání žalobkyně, které krajský soud ve shodě se žalovaným vyhodnotil jako „velmi nestandardní“, výstižně shrnul krajský soud v bodě 34. svého rozsudku: *„společnost ČEKOV pro žalobkyni představovala nového dodavatele, přesto žalobkyně v rámci obchodní spolupráce rezignovala na jakékoli její prověření, uzavřela s ní smlouvy postrádající konkrétní ujednání, jednatel žalobkyně nedokázal vysvětlit, kde a za jakých okolností mělo dojít k navázání spolupráce, ani kde probíhala obchodní jednání, zároveň uvedl, že nebyl na adrese sídla společnosti ČEKOV a není mu známo, zda na této adrese v roce 2016 fakticky vykonávala svou činnost. Rovněž je zarážející, že žalobkyně rezignovala dokonce i na prověření, zda byla reklamní plnění uskutečněna v souladu se smlouvou (žalobkyně se neúčastnila jednotlivých akcí a realizaci reklamních plnění ověřovala pouze z fotodokumentace, ze které ani nevyplývá plnění ve smluveném rozsahu – viz výše). K odstranění pochybností nepřispívá ani skutečnost, že společnost ČEKOV nezveřejňuje účetní závěrky v obchodním rejstříku a nemá webové stránky. Tyto skutečnosti nebyly samy o sobě žalobkyni kladeny k tíži, dotvářejí však celkový obraz o žalobkynině tvrzené obchodní spolupráci.“* V protikladu k přesvědčení stěžovatelky však krajský soud uvedené okolnosti nemusí zohlednit pouze v otázce hodnocení její případné účasti na daňovém podvodu. V souladu s judikaturou citovanou výše v bodu [14] je odpovědné vedení obchodů a jejich dokumentace relevantní též v otázce prokazování splnění podmínek přiznání nároku na odpočet. V případě, kdy si stěžovatelka počíná právě citovaným způsobem, nese odpovědnost za to, že případně neunese břemeno tvrzení a důkazní ohledně naplnění podmínek podle § 72 a § 73 ZDPH.

[19] Za druhé se NSS zabýval námitkou stěžovatelky týkající se vedlejších řízení a údajného narušení daňové neutrality. Jak již opakovaně zdůraznil jak krajský soud, tak žalovaný, předmětem řízení v projednávané věci bylo odepření odpočtu DPH z důvodu neprokázání přijetí zdanitelného plnění stěžovatelkou. V rámci řízení o daňové kontrole to byla stěžovatelka, kdo měla povinnost předložit relevantní důkazy a na jejich základě prokázat nárok pro odpočet DPH. K tomu však v průběhu jejího řízení nedošlo. V obecné rovině nemají daňové orgány povinnost zahajovat řízení s dalšími subjekty, případně stěžovatelce poskytovat zjištění a závěry z těchto vedlejších řízení.

[20] Je pravdou, že podle stěžovatelkou odkazovaného rozsudku NSS ze dne 6. 9. 2022, č. j. 2 Afs 401/2020 - 74, v situaci, kdy daňovým subjektem deklarovaný dodavatel, který uskutečnil zdanitelné plnění, přiznal daň a správce daně v jiném řízení tuto daň dodavateli doměřil, by bylo porušením daňové neutrality, pokud by ze stejného plnění správce daně odepřel nárok na odpočet DPH příjemci plnění. Tento rozsudek se však týkal skutkově odlišné věci. V projednávané věci vyplývaly důvodné pochybnosti o uskutečnění zdanitelného plnění a jeho dodání plátcem DPH z řady okolností popsaných výše. Za situace, kdy nebyl identifikován skutečný dodavatel plnění ani odstraněny pochybnosti o jeho uskutečnění v deklarovaném rozsahu, stěží lze uvažovat o tom, že případná zjištění z jiných daňových řízení týkajících se jiných daňových subjektů mohla mít význam z hlediska naplnění podmínek vzniku nároku na odpočet stěžovatelky. Výsledek daňového

pokračování

řízení u jednoho subjektu pak obecně nelze přenášet do daňového řízení jiného daňového subjektu.

[21] Především však v projednávané věci, na rozdíl od věci sp. zn. 2 Afs 401/2020, nedošlo ke zjištění a stanovení daně potenciálního dodavatele stěžovatelky v souvislosti s posuzovaným plněním daňovými orgány. Stěžovatelka v žalobě dovozovala porušení daňové neutrality z pouhé neaktivity daňových orgánů – z toho, že nezačaly daňová řízení, respektive v zahájených řízeních jiným subjektům nestanovily daň. Z této okolnosti však v žádném směru nelze dovozovat, že správce daně měl považovat za prokázané uskutečnění zdanitelných plnění v rámci řetězce, v němž figurovala stěžovatelka (k tomuto závěru dospěly již v minulosti krajské soudy, srov. např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 07. 09. 2022, č. j. 31 Af 15/2021 - 256, či rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 1. 2024, č. j. 8 Af 7/2023 - 66). V projednávané věci navíc žádný takový řetězec fakticky nebyl identifikován a prokázán. Stěžovatelka tedy nemohla ani požadovat zpřístupnění důkazů z jiného řízení s jiným daňovým subjektem za účelem nahrazení své důkazní nouze pro vyvrácení pochybností daňového orgánu či krajského soudu. NSS souhlasí se závěry krajského soudu ohledně námitky vedené proti vedlejším řízením.

[22] K závěrečné námitce stěžovatelky stran vedení správního spisu a nahlížení do jeho vyhledávací části NSS uvádí, že daňové orgány poskytly stěžovatelce možnost nahlédnout do spisu v rozsahu, který umožňuje daňový řád. Podle § 66 daňového řádu *může být* na základě rozhodnutí správce daně umožněno daňovému subjektu nahlédnout do vyhledávací části spisu. Nesmí tím však být ohroženy zájmy jiného daňového subjektu nebo jiných osob zúčastněných na správě daní anebo cíl správy daní. Žalovaný tedy nemusel stěžovatelce prokazovat ohrožení zájmu dalších osob (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 62 Af 75/2014 - 230, č. 3335/2016 Sb. NSS, či rozsudek NSS ze dne 14. 2. 2018, č. j. 1 Afs 367/2017 - 35).

[23] Stran vedení spisu NSS potvrzuje závěr krajského soudu o nedůvodnosti této námitky. Stěžovatelka nejenomže vnesla připomínky ohledně vedení spisu až v žalobě před krajským soudem, ačkoliv měla tuto možnost bezpochyby již v průběhu řízení před žalovaným. Zároveň také neuvedla žádné okolnosti, ze kterých by mělo být zřejmé, v čem dané pochybnosti spatřuje, které se by se věcně již nepřekrývaly s otázkou nahlížení do vyhledávací části spisu.

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Na základě výše uvedených důvodů dospěl NSS k závěru, že nebyly naplněny tvrzené důvody kasační stížnosti. Proto ji postupem podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl (výrok I. tohoto rozsudku).

[25]	O náhradě	nákladů	řízení	rozhodl
	NSS podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1			větou
	první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka v řízení		nebyla úspěšná. Nemá proto	
	právo na náhradu nákladů řízení (výrok II. tohoto rozsudku). Žalovaný měl			
	v řízení o kasační stížnosti plný úspěch, avšak nevznikly mu žádné náklady nad rámec jeho			

běžné úřední činnosti. Proto mu NSS náhradu nákladů řízení nepřiznal (výrok III. tohoto rozsudku).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. listopadu 2024

Michal Bobek
předseda senátu